

заповѣдта на Заимова. Вратчанската Революционна Комиссия упълномощи Апостолова и Обрѣтенова да сформиратъ чета, да я въоружатъ съ вратчанското оръжие, да избератъ войвода на четата, да минатъ *Дунава* и да потеглятъ за *Вратца*, която се готвеше да посрѣщне четата, и съ оръжие, и съ бѣклица въ рѣка. Апостоловъ и Обрѣтеновъ майторски си изиграха ролята. Тѣ сформираха четата, въоръжиха я, намѣриха ѝ войвода, потеглиха прѣзъ *Дунава*, дойдоха чакъ до Вратца, но Вратчанци не изпълниха честната си дума. Защо? — Защото Вратчанекитѣ съзаклятници се раздѣлиха на двѣ партии, по поводъ рѣшението на Вратчанската Комиссия: да се прѣдадатъ пушкитѣ, купени съ вратчански пари за вратчанскитѣ възстанници, на Ботевата чета. Раздора до такава степенъ достигна, што то за сега се отказваме да го съобщаваме върху страницитѣ на една скромна рецензия. Интригитѣ се разиграли до тамъ между съзаклятницитѣ-вратчанци по причина на оръжието, што Заимовъ билъ принуденъ да обяви отъ начало на комиссията, че той напуца Вратца, ако не се прѣкратятъ интригитѣ, а послѣ обявилъ, че ще запали града отъ четиритѣхъ страни. Въобще, въ Вратца стана онова, което стана съ движението въ Стара-Загора прѣзъ 1875 год. Тамъ така сѣщо се раздѣлиха на двѣ партии съзаклятницитѣ: еднитѣ искали бунтъ, другитѣ го отлагали до идущата година, и на първия призивъ се явили тождова много съзаклятници што още отъ първия день на бунта Стамболовъ заповѣда да скриятъ знамето въ една конска торба.

„Другитѣ апостоли бѣха свѣтци въ всеко отношение. Вино и ракия не туряха въ устата си, а той (разбира се Заимовъ) се расположилъ въ къщата на познатата патриотка баба Хаджиѣка и почналъ муабети съ мезета и манджи“—твърди съ дълбока самоувѣренность Зах. Стояновъ на страница 432. Да се смѣешъ ли, или да се сърдишъ? Заимовъ и муабети, мезета, манджи, вино, ракия! . . . Това е повече отъ изопачение на фактитѣ; това е умишленна клеветѣта! Зах. Стояновъ твърдѣ добрѣ знае, знайтъ и другаритѣ приятели на Заимова, че той най-малко отбира отъ вино, ракия, муабетъ, мезета и манджи. Да бѣше казалъ автора: „Заимовъ е нерѣшителенъ“, виждъ, това иди-доди прѣдъ читателитѣ, прѣдъ познайници и прѣдъ собственната съвѣсть на автора, но да казва, че той пииянствувалъ въ Вратца, вмѣсто да готви революция, това не само че нѣма да го повѣрватъ хората, но и самъ Зах. Стояновъ го не вѣрва. Така може да се пие само въ в. „Свобода“ г-не Захари, а не и въ биографитѣ на *борцитѣ народни!* . . . По случай на горнето, ние напълно се съгласихме съ миѣнието на единъ нашъ приятель, че „Зах. Стояновъ храни спиефическа умраза къмъ Ст. Заимовъ“; съгласихме се, защото никакъ ние не можемъ да си обяснимъ това негово изопачаване на лицата и историческитѣ факти. Автора нетрѣбаше да забравя, че готви материяли за история на българскитѣ революционни движения прѣзъ 1876 год., и че трѣбаше повече съвѣсть и историческо хладнокрѣвие когато начене да разказва за *омразната исму*